

Kedves Ballagó Diákok!

Engem ért az a megtisztelő feladat, hogy iskolánk diákjai nevében elbúcsúzhatom Tőletek. 2012. szeptember elején egy új időszak kezdődött az életetekben. Ekkor, az óvodai éveket magatok mögött hagyva, az első osztályba kerülve úgy éreztétek, hogy nagyobbak és érettebbek lettetek, mivel ti már iskolába jártok. Az első tanítási napon izgatottan indultatok ebbe az iskolába, ahol egy új közösség várt rátok. Az osztályban csak néhány ismerős arcot láttatok, s talán az osztályfőnök is ismeretlen volt számotokra. Volt, aki rögtön megpróbált barátokat szerezni, nyitottan állt hozzá a dolgokhoz, mások visszahúzódozóbbak voltak, és csak a közvetlen közelükben lévő padtársukkal beszélgettek. Lassan aztán megjegyeztétek egymás neveit és jobban megismerkedtetek. A barátságok, amik aztán kialakultak, folyton változtak. Minden apróságon képesek voltatok összeveszni, de persze másnapra már kibékültetek. A nálatok idősebbeknek is mindig engedelmeskedtetek, mert ők voltak a rangidősek, a "nagyok". Az első tanév iskolai történései, ünnepei, eseményei kapcsán ti is egyre magabiztosabbak lettetek és amikor mi, jelenlegi hetedikesek kezdtük az első osztályt, számunkra ti voltatok azok, akik bizonyos előjogokkal bírtak: a kisiskola egyetlen mászókéjén akkor játszhattunk, amikor ti lejöttetek róla. Később ti foglaltatok el a nagyobb padot az öltözőben. Számos csínytevés, konfliktus jellemzi az iskolai éveket, melyek sokak számára emlékezetesek maradnak.

Majd az évről évre formálódó osztályközösség lassan összekovácsolódott, s most nehéz arra gondolni, hogy ez itt véget ér. Ami 8 évvel ezelőtt olyan távolinak tűnt, most eljött. Hirtelen elrepült ez a néhány együtt töltött év, és most eljött az az idő, amikor többnyire elszakít titeket egymástól a középiskola. A tarisznýátokba tett idézetünk is arról vall, milyen fontosak azok a barátságok, amelyek ma még összetartanak Benneteket, vigaszt, támaszt nyújtanak majd az első hetek izgalmaiban, útkeresésében:

„Nincsen szebb kora az emberiségnek, mint az első ifjúság évei. Azon láncok, melyek akkor köttetnek, nem szakadnak el örökké, mert nem abban a világban kerestünk még akkor barátokat, hanem barátainkban leltük fel az egész világot.”- írja Kölcsey Ferenc.

Jól és kevésbé ismert ballagási dalok vártak ma Benneteket egy út, egy életszakasz lezárásaképpen. Reméljük, nemcsak ezt a néhány száz métert és az utolsó csengőszót hagyjátok most itt magatok mögött, hanem a nyolc év fáradságos munkáját és eredményeit, a számtalan felelés, dolgozatírás, tanulmányi verseny izgalmát, a farsangi készülődések vidámságát, a Váci-napi vetélkedők és a sportversenyek küzdő szellemét, a kirándulások jókedvét, a sok-sok diákeszinyt, a Határtalanul! program emlékeit.

Ma pedig itt álltok mindannyiunk büszkeségére, ünneplőben, vidáman, könnyes szemmel vagy egy kicsit meghatódva. Jó így végignézni rajtatok, érezni, hogy ünnep van. Ma Titeket ünnepelnek, hogy aztán egy új iskolában eltöltött négy év után ismét ballagjatok, ismét búcsúzzatok, ki tudja, még hányszor életetekben.

Ez a mai nap nemcsak Nektek ünnep, hanem akármilyen hihetetlenül is hangzik, de nekünk is. Ahogyan Ti napok óta lázas izgalomban égtetek, úgy mi is. Arra készültünk –még a korlátozások ellenére is-, hogy szebbé, vidámabbá tegyük számotokra a búcsú napját. Hiszen nektek nem adatott meg – mint az előző évek, évtizedek diákságának-, hogy együtt töltsétek az utolsó hónapokat. Nem készíthettetek nekünk babatablót, nem lehattunk irigy szemlélői a bolondballagásnak, nem írhattuk alá örök emlékezésül a tesipólókat. A tőlünk kapott tarisznýában magatokkal vizitek a régi korok vándordiákjainak jelképeit: a sót, a pogácsát, egy egyforintost, az itt töltött nyolc év eredményességét vagy kudarcait, sikertelenségét mutató bizonyítványotokat.

Ma tehát elmentek. Üresebb lesz nélkületek ez az épület, de ne féljeteK, sokáig fogunk még Benneteket emlegetni, mert lám, erről meg ti gondoskodtatok az elmúlt néhány év alatt. Őrizzétek meg sokáig az ismert dalszerző, Sztevanovity Dusán sorait:
„Volt egy osztály, egy egész világ,
te is ott voltál, emlékszem rád...”

Akantisz Nóra 7. c